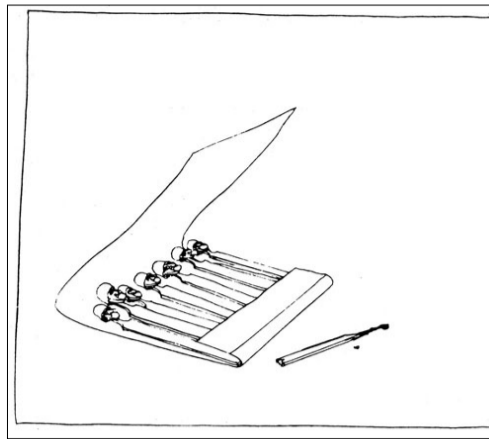

Bosszantó nemzetközi sajtó hazudozás Oslo-ügyben

Az oslói lövöldözés után majdnem minden sajtóórán arról írt, hogy egy szélsőjobbos, keresztény fundamentalista, iszlámgyűlölő, újnáci volt a tettes. Ezekben a jelzőkben tehát minden benne van, ami veszélyes lehet arra az EU-liberál-terrorista világra, amelyben élünk. Mindent írnak, ami nem igaz, csak egyet, azaz, az igazságot nem tudatják az olvasókkal.

A merénylő aktív szabadkőműves volt. A merénylet oka is ezzel függ össze. Ugyanis a szabadkőműveséget a keresztény egyházak tiltják! Ez a szervezet

minden vallás és hit, azaz Isten ellen van, amolyan sá-táni gyülekezet, amelynek működését a kommunisták is szigorúan tiltották, majd Antall József 45 év után ismét szabad utat engedett nekik. A Katolikus Egyház kiközösítéssel bünteti azt, aki ezen istentagadó szervezet tagja lesz. A tettes az! Szabadkőműves. Ezt a róla készült fénykép igazolja, s az, hogy a norvég (és a többi) páholy nem határolódott el e tétől. Tehát az elkövetés, annak lelketlen, sátni módja arra utal, hogy előre megfontolt és irányított gyilkosság volt az, aminek döbbséget tanúi lehetünk ezekben a napokban. Mert ez a tett ellenkezik Istennel, Krisztus tanításaival, az emberséggel és minden keresztény tanítással. És ez a tett igazolja, hogy a kereszténység miért undorodik és tartja távol híveit ettől a sátni mozgalomtól, amelynek tagja ilyen

embertelenségre képes. S, hogy miért ódzkodik a nemzetközi és a magyar média attól, hogy az igazságot leírja? Mert nem ismerik e mozgalmat, annak céljait és romlottságát. Azt gondolják, hogy a szabadkőműveséget emlegetése és helytelenítése antiszemita, s komoly kapcsolatban van e szervezet zsidósággal. Ez ugyan az objektivitást is csorbítja, de a tudatlanságot is bizonyítja. A szabadkőműveséget minden egyházat és hitet, minden Istennel kapcsolatos szellemiséget igyekeznek megsemmisíteni, így a zsidókat sem veszik fel soraikba. A veszedelem tehát nem valláshoz vagy egyházhoz köthető, hanem magához a szabadkőműveséghez.

Prof. Dr. Mgr. Rosalia Puller
történész

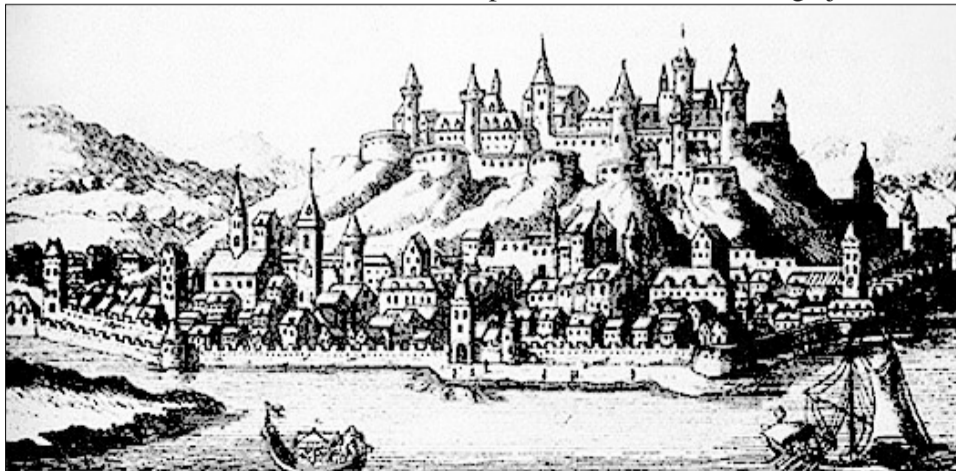
Nándorfehérvár - 555 éve...

Talán az volt az utolsó nagy összefogás, az utolsó tisztánlátás, az utolsó lehetőség Európa számára. Világos és látható volt a török, azaz, az ellenség, és az is világos volt, hogy le kell győzni e hadat, mert másképpen Európa keresztény kultúrája a semmibe vész, nemzeteit kiirtják, leigázzák, eltapossák.

A veszedelem a Vatikán számára is egyértelmű volt, hiszen az iszlám (az Oszmán Birodalom, azaz, az „ocsmány” birodalom) csak hitetlen kutyának nevezte a keresztényeket. Lépnie kellett tehát, és a világ nagyhatalmai léptek is. Keresztes hadak szervezésével bízták meg Kapisztrán (Szent) Jánost, aki az inkvizítorok között is kitűnt „az egyházhoz való feltétlen ragaszkodásával”, s ezért a pápa neki adta e szent feladatot. Hunyadi János, a déli vidékek főparancsnoka pedig a Magyar Királyság déli nemzetiségeiből, és magyarjaiból toborzott erős, győzhetetlen sereget. Végül ezen összevont, a Kapisztrán által toborzott keresztény és a Hunyadi által szervezett hadsereggel győzelem koronázta a csatát, és Európa megmenekült – egy időre – a török uralomtól.

Egy időre! 1456 júliusa tehát kiemelkedő jelentőségű hónap Magyarország és Európa történelmében, amelynek az 1500-ban, VI. Sándor által kiadott pápai bulla alapján, a déli harangszó állít „örök emléket”...

A történelem ismétlődik, de az emberiség szelleme és hitbéli hanyatlása visszájára fordította az eseményeket. 555 évvel a nagy győzelem után Európa sokkal rosszabb helyzetben van, mint 1456-ban volt. Hitevesztett és hitehagyott európai társadalmak ostoba és janicsár lelkű vezetői ma a „törököt” tárt kapukon engedi be lelkes üdvözlések közepette az egykor rengeteg vér által védett és megvédett földrészre, amely földrész a világ és a kereszténység kultúrájának bölcsője volt egykor. Háborodott elmék, erkölcsstelen, lefizethető és ostoba brigantik rendezik ma Európa sorsát úgy, ahogy azt a mai „török” diktálja. Balga hitek és vallások összefoglaló és átkozott neve, a liberalizmus, az örök igazságokat hazugsággá, a hazugságot igazsággá alakította, s az erkölcsi normákat fejük tetejére állítva a legocsmányabb bűnököt és magatartásokat dicsérendő emberi alapszabályokká emelte. Minden nép számára ki-és megtalálta azt az utat, amelyen elvezeti a népeket saját pusztulásokhoz – saját akaratok szerint. Gazdasági csődről beszél, miközben nemlétező, virtuális pénzekkel játszadozik a termelés és a fogyasztás egyensúlyban tartása helyett. A mai „török” saját szenvedéseit minden szenvedések fölé emeli, s ezáltal az európai nemzetek történelmét hazudtolja meg, tagadja el, és bünteti az igazságot. Senki e „török” ellen nem léphet harcra, mert azt európai közellenségnek nevezik és üldözik világszerte... mert a mai „török” nem csak Európát, de az egész földkerekséget megszállta és szánalmas rabszolgává alacsonyítja. Gyilkol, s ezt jogosnak ismeri el a balga janicsárhad,

ve a szakadék szélén áll, mert nem látta meg, hogy az az út, amelyet a janicsárok diktálnak, az önmegsemmisítés útja. Igaz, ott az ígéret, miszerint „a pokol kapui sem vesznek erőt az egyházon”, s ez örök igazság marad, ám hogy ma mélyponton van a hit és az egyház iránti tisztelet és engedelmisség, az bizonyos. Az új mustármagok nem keltek ki még, de a vetés ott van

népeket tesz tönkre s ennek e neve gazdasági válság... A liberalizmus, azaz a mai „török” erkölcsileg, gazdaságilag, lelkiileg, identitásában, hitében és szellemiségében lerombolta Európát és a világot. S a mai Európa, a mai Vatikán egyezkedik, örül, barátokozik, s alkalmazkodik, noha ellenségét egycsapásra legyőzhetné.

Felvetődik azonban a kérdés: volna-e mód és lehetőség ma még arra, hogy szent háborút, kereszties hadjáratot szervezzen a Vatikán a török ellen, s a nemzetek saját vezetőik által megvédessenek az 1456-os ellenségnél ezerszer veszélyesebb mai „törököt”? Volna-e, aki ma önként fegyvert fogna, hazaszeretettel, a kultúra és az erkölcs védelmében, a hit védelmében, mert lelkiismerete azt követeli? Megvannak-e azok az emberi, lelki, fizikai motivációk, amelyek akkor, 1456-ban Hunyadi János és Kapisztrán seregét egységessé, ütőképes véderővé kovácsolták? A válasz elkeserítő, de igaz: ma nem volna, illetve ma már nem lehetséges védelem az ellen a veszély ellen, amely végső pusztulással fenyegeti a nemzeteket, az európai és a keresztény kultúrát.

A Vatikán a II. Vatikáni Zsinattal feladta azokat a bástyáit, amelyek kétezer évig bizottságot és védetőséget garantáltak számára. Ez a zsinat megosztotta az egyházat, szétzilálta a tradíciókat, soha nem felvetett kérdéseket jelentetett meg, ám azokat eddig meg sem válaszolta. A tanító egyház alkalmazkodó egyházzá silányult, különböző irányzatok vettek erőt rajta, s szégyenszemre Mária országának népe, s a lengyelek is, akiknek hite rendíthetetlennek tűnt eddig, olyan hatalmas gyűlölettel bír az egyház iránt (a mai „török” buzgó és előre kiszámított munkájának eredményeképpen), amely gyűlölet páratlan e két nép történelmében. Az egyház bástyáinak tartott két nemzet a hitehagyás mezejére lépett, s hovatovább a kommunista világban tisztességesebben viselkedett szenvedései ellenére, mint ma. Európa többi nemzete is a maga javát néz-

Nándorfehérvárott, s minden olyan történelmi eseményben, amely Istennel és Istenért történik és történik.

Az önkéntesség, a haza, az egyház, Európa és a hit védelmében, szintén nem realizálható manapság, hiszen a „török” kiégette a nemzetekből, így a magyarokból is mindezeket a szent kötelességeket, és e kötelességek tudatát. Ma kifejezetten csak a politikai érvényesülés, a janicsárkodás, a pénzközpontúság határozza meg a polgárok és a társadalmak vezetőinek létét, „elkötelezettségét”. Ma, Hunyadi hívó szava is falra hányt borsó volna csupán. Kapisztrán pedig Böszörményről és a parlamentből is kaszával kapával kergetnék el egyházi viseletét, ferences csuháját látva... Az „új egyház” vezetője, Németh Sándor pedig „török” átkokat szórna a fejére...

Nincsenek már motívációk az ellenség megsemmisítésére, nincs hazaszeretet, nincs lelkiismeret a nemzet, a kultúra és a hit védelme iránt. Európa ma egy üres, kongó tejesedényhez hasonlít, amelyben talán valamilyen fehér mérgező anyag lötyög, aminek semmi köze már a tehénhez, a tejhez, a háziasszonyhoz, aki „bent elszűri a tejet, s kéri kisfiának enged inni egyet”... a kéri kisfiút már magzat korában meggyilkolták... Európa ma már csak árnyéka keresztény, kulturált és erkölcsös önmagának, mert elorsvasztotta a „török”, s

tette ezt úgy, hogy Európa elhítte: számára ez az egészséges fejlődés egyetlen útja. A „török” pedig szedi a dézsmát, s röhög a saját jóléte után rohanó gyaurokon, akik a ködben a szakadék felé szaladnak, s nem látják a tátongó mélységet, nem hallják a lezuhant utolsó, fájdalmas ordítást.

Nem lesz tehát mostanában nándorfehérvári győzelem, bár a tornyok, a bástyák állnak, a vár érintetlen... csak a védelmét a „török” látja el, szánalmas mosolyt küldve az egykori védők felé, akik rápiszkítanak Kapisztrán és Hunyadi nyughelyére – mert azt jelölte ki nekik a mai „török” illemhelyül.

A mustármag azonban elvettetett. Olyan fává terebélyesedik az idők folyamán, amelyen az ég madarai fészket raknak majd. S akkor világossá válik az ígéret, amely szerint a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. S talán 555 év múlva, ha még lesz emberiség, új Nándorfehérvári győzelmet arat Európa, a magyar nemzet és a vele élő nemzetek. Hallgatnak majd az egyház szavára, és Isten ígéjére.

Akik ma a mustármag és megtartották hitüket, hűek egyházukhoz, követik a Vatikán igazságát és útmutatását... belőlük nő ki majd az új sereg, a győzedelmes. Keserves sorsunkban, 555 évvel Nándorfehérvár után, hallgassuk tehát együtt – az Úr angyalát imádkozva e népert – a déli harangszót... amíg van. Amíg nem zavarja a „török” fülét, s be nem tiltatja a janicsárhad Brüsszelben. Hallgassuk és fohászjunk, hogy az a harangszó egyszer mindenki számára érthető és világos legyen. Mert az a harangszó azt zengi ma is, mint 1456 óta minden délben: „Derű vigasz és áldás a honra!” A keresztény Magyarországra, Mária országára!

Stoffán György